

get. Det falder efter min Mening i 3 Dele; det første Afsnit handler om Legemsstraffen, det andet om Nødværgeretten og det tredje om Varigheden. Jeg vil begynde bagfra med Varigheden. Der staar i § 9, at „denne Lov revideres inden 5 Aar fra dens Træden i Kraft.“ Men naar det altsaa er en Forsøgslov, synes jeg, at vi kunne udtrykke dette lidt mere tydeligt ved at sige, at Loven kun er gyldig i 5 Aar. Lad det saa staa frit for den lovgivende Magt efter de 5 Aars Forløb, om den vil fortsætte ad denne Vej eller en anden.

Det andet Afsnit findes i § 8 og handler om Nødværgeretten. Jeg er paa dette Punkt meget glad for Forslaget, idet jeg er en absolut Tilhænger af Nødværgerettens Udvidelse; nu ere Forholdene saaledes, at, naar en Mand modsætter sig et voldeligt Overfald paa sig selv, Hustru eller Børn, og der kommer til at slaa lidt haardt — og over for en Voldsmand maa man slaa lidt haardt, naar det skal nytte — og Voldsmanden kommer til Skade, eller hvis man skyder en saadan Mand ned i sin egen Stue, er den eneste sikre Følge den, at Manden selv risikerer at blive ført i Varetægtsarrest og derfra maa ske som Løn ført ud i et eller andet af Statens Forbedringshuse. Det er en Risiko, som den fredelskende Borger løber, naar han vil værgе sig selv, og det er Uret mod den sagesløse Mand, at han ikke har Lov til at forsvare sig ved alle de til hans Raadighed staaende Midler.

Jeg vil gaa saa langt, at jeg vil sige, at det, at Folk tage sig selv til Rette — Lynchjustits, som vi jo kende fra Amerika — kan under visse Omstændigheder, hvor Forbryderen gribes og faar sin Straf øjeblikkelig oven paa Forbrydelsen, virke opdragende paa Folks Selvstændighed. Det kan ogsaa virke afskrækkende ikke blot paa Forbryderen, som bliver brændt eller hængt, men paa andre ligesindede. Jeg vil sige, at set i sin Nøgenhed gør det, at Folk tage sig selv til Rette, naar de gøre det paa en passende og hurtig Maade, ikke noget stærkt skræmmende Indtryk paa mig. Jeg tror, at en saadan Henrettelse maaske har større Betydning baade over for Folks Selvfølelse og over for Nedkuelsen af Forbrydere end ti af lignende Art, som blive forrettede af Statens dertil bestaltede Embedsmænd og Profosser.

Hvad angaar Nødværgeretten, er det min Mening, at der maa sættes saa faa Grænser for den som overhovedet muligt, og naar det ærede Medlem for Kalundborg

(Krabbe) har udtalt, at vi kunde frygte, i hvert Fald i Overgangstiden, at en vis Nervøsitet vilde gøre sig gældende, og at Forsvarerne vilde bruge stærkere Midler end virkelig forsvarlige, vil jeg dertil sige, at det frygter jeg ikke for. Det vil nok gaa saaledes, at det kommer til at gaa ud over den skyldige, og den skyldige er Angriberen og ikke den sagesløse Forsvarer. Selv naar Talen er om det yderste Nødværge, hvor et saadant maaske maatte være fremkommen ved en Misforstaaelse, hvor, saaledes som det udtrykkes i § 8, man „maa antages at have frygtet betydelig Skade“, og det bagefter viser sig, at Antagelsen er fejl, vilde jeg sætte megen Pris paa, at saa mange som muligt satte sig til Modværge alligevel, blot paa selve Mistanken, paa selve Antagelsen, idet jeg tror, at det vil fremkalde en vis Selvfølelse hos de selvstændige Individuer, at de og deres Lige sætte sig til Modværge, og at det vil fremkalde en vis og meget stor Respekt hos Voldsmændene, naar de vide, at Borgerne herefter dog ville sætte sig til Modværge. Og i Amerika, som jo er det Land, vi nævne, naar vi skulle tænke paa den private Retshaandhævelse gennem privat Justits og gennem Nødværge, og hvor Kniven og Revolveren sidde løst, kan det vel hælde, at Folk blive myrdede og plyndrede, men det hænder meget sjældent, at Folk af fuldt tilregnelige Individuer blive mishandlede og overfaldne uden Hensigt. Det er nemlig ikke der som her, at en Samling løse Individuer, der have siddet og drukket og ere i godt Humør, ere hvad man kalder vel tilpas og som skulle have lidt Kommers og ikke have Penge til en Teaterbillet, saa gaa hen og arrangere Festen i en anden Gade ved Overfald paa sagesløse Personer. Det sker aldrig, saa vidt det er mig bekendt fra sagskyndig Kilde, naar de vide, at den Mand, de vilde have overfaldet, vil skyde dem ned. Derfor tror jeg, at vi bidrage til Retssikkerheden ved at sætte saa faa Grænser, som overhovedet kunne tænkes, for Nødværgeretten. Den Mand, der anvender Nødværgeretten til dens yderste Grænser, er i mine Øjne et af Samfundet fortjent Individ, og jeg skulde ikke have noget imod, om det direkte eller indirekte blev udtalt — ligesom det jo i en Lov er blevet udtalt om Forligskommissærer, at de, naar de have tjent en vis Tid og gjort sig fortjente af Samfundet, kunne ophøjes endogsaa til virkelige Justitsraader —, at en saadan Mand, der har skudt saa og saa mange Bøller ned, har gjort mere Gavn for